

[Arentoft]

internationalt forbud mod produktion, oplagring og anvendelse af kemiske og bakteriologiske våben.« Det har regeringen også gjort, og vi har stemt for samtlige resolutioner på dette område i FN.

Men nu, hvor jeg er ved bemærkningerne, kan jeg ikke lade være med at se på side 3, første spalte, hvor der står: »På trods af at Danmark uden forbehold har undertegnet Genèveprotokollen, har Danmark alligevel accepteret og underordnet sig en NATO-strategi, der tillader brug af kemiske våben« – og så en tilføjelse i parentes – »i gengældelsesøjemed«. Det er egentlig ret typisk for forslagsstillerne, at man sætter det allervigtigste i parentes.

Jeg ved ikke, hvor mange hundrede gange det er blevet sagt herfra, men det er altså umuligt at få det til at trænge ind hos forslagsstillerpartierne, at NATO er en forsvarsalliance, og medmindre der er nogen, der bruger våben af denne art mod NATO eller i det hele taget foretager angreb mod NATO, vil NATO ikke benytte nogen af disse våben. NATO kan aldrig foretage angreb. Hvis et NATO-land foretog et angreb på et andet land, så var NATO faldet fra hinanden. Der er ingen forpligtelse til at hjælpe hinanden, hvis det er et NATO-land, der foretager et angreb. Men det er umuligt at få det til at trænge ind hos forslagsstillerpartierne.

Jeg er også enig med forsvarsministeren, der siger, at det er nødvendigt med en vis form for balance. Når modparten har disse skrækkelige våben, er vi også nødt til at have dem, så de andre ved, at der kan gøres gengæld. Det, det drejer sig om, er at holde balancepunktet, og hvor der er en tendens til, at balancepunktet kommer til at ligge højere og højere oppe imellem de to supermagter, gælder det om at få balancepunktet længere og længere ned. Det kan lille Danmark altså ikke gøre alene, det skal gøres af supermagterne.

Nu har det foreløbige, vi har fået om det communiqué, der er kommet ud efter mødet mellem præsident Reagan og partisekretær Gorbatsjov, flere gange været nævnt. Der er dog nogle opmuntrende ting i det, bl.a. at man er enig om, at flere våbenforhandlinger er nødvendige. Man erkender også, at der er uenighed på visse områder, men jeg tror faktisk ikke på dette specielle område, nemlig B- og C-våben, som vi diskuterer i dag. Jeg

synes også, det er opmuntrende, at det siges, at man skal have flere møder om våbenforhandlinger i Genève. Der har jo været lange perioder, hvor der ikke har været holdt møder, men nu er man enige om, at der skal holdes flere møder.

Jeg tror altså, at det er dér, det skal foretages, og ikke her i folketinget. Det ville være at forsøge at spise kirsebær med de store, og det tror jeg ikke er den helt rigtige vej.

Ivar Hansen (V):

Også i det forslag, vi behandler nu, skinner ensidigheden jo tydeligt igennem. Hensigten, at løsrive Danmark fra vores NATO-forpligtelser, rive os ud af det fællesskab og den sikkerhed, det giver os, skinner tydeligt igennem.

I bemærkningerne til forslaget kan man læse, at det er nødvendigt, at Danmark løsriver sig fra NATOs strategi og NATO-forpligtelserne også på dette felt, og det er jo en del af holdningen i de to partier, at det er nødvendigt, at vi frigør os for dette samarbejde og alle forpligtelserne.

Vores opfattelse er meget klart den – og det kan jeg også sige til hr. Thoft – at det efter vores opfattelse bestemt ikke vil være noget konstruktivt bidrag til at værne den livsform og den samfundsform, vi har i Danmark, absolut ikke. Det skal ses i sammenhæng med det, ministeren sagde, nemlig at vi skal støtte alle ansvarlige bestræbelser for at få disse former for våben, kemiske og bakteriologiske våben, fjernet totalt, men at det må ske på basis af gensidig kontrol og en tillidsfuld gensidig aftale. Nu nævnte ministeren også de forhandlinger, der har fundet sted på topplan mellem de to supermagter i de seneste dage. Ja, vi kan alle håbe, at sådanne forhandlinger kan gentages, kan videreføres, for det er jo ved forhandlinger af denne art, der måske kan opbygges et tillidsforhold.

Jeg vil gerne fremhæve et enkelt afsnit i forslaget, som understreger ensidigheden i forslaget og, undskyld, jeg siger det, jeg tror naiviteten, den politiske naivitet i forslaget, specielt i forbindelse med det, der ansføres i bemærkningerne side 6 om Sovjets politik. Man skriver: »Det er uvist, om der i øjeblikket produceres kemiske våben i Sovjet.« Og lidt senere: »Såfremt dette er sandt, har Sov-